

Yarpuz 38

Edebiyat Dergisi

ISSN: 2687-2307 Ocak-Şubat 2024

Fotoğraf/ Yasin Mortaş

Yasin Mortaş♦M.Nihat Malkoç♦Fatma Nişancı♦ Akif Dut ♦Kazım Gök♦Ayşe Arslan
Mustafa Işık♦ Selim Erdoğan♦Salih Sezen♦Sadiye Esmâ Karabulut♦İlknur İşcan Kaya
Ayşegül Aksu♦Gülçin Yağmur Akbulut♦Sezai Çiçek♦Azade Turap♦Hanifi Yılmaz
Mehmet Mortaş♦Haşim Kalender♦Ahsen Nur Kılınç♦Mehmet Osmanoglu
İlker Gülbahar♦Necdet Ekici♦Hasan Songür♦Vedat Ali Kızıltepe♦Mehmet Gören
Mehmet Şirin AYDEMİR♦Nurullah Kılınç

Yarpuz

Edebiyat Dergisi
Ocak-Şubat 2024

Sahibi
Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni
İlker GÜLBAHAR

Editör / Tasarım
Kazım GÖK

Yayın Kurulu
İlker GÜLBAHAR
Mehmet OSMANOĞLU
Akif DUT
Haşim KALENDER
Kazım GÖK
Mehmet GÖREN

Son Okuma
Akif Dut

Yazışma ve Gönderi Adresi
Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
A101Market Yanı Kat:1 No: 18/B
Afşin/Kahramanmaraş

www.yarpuzedebiyatdergisi.com
Mail:yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi
Instagram: yarpuzedebiyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 5 Sayı: 38 (Ocak -Şubat2024)
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Baskı:Fa Ajans
Tlf: 0 344 2350274
Onikişubat /Kahramanmaraş

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir. Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi
Afşin Merkez Yayın Grubu
tarafından çıkarılmaktadır.

Otuz Sekizinci Yarpuz

Çocuklar için neşe ve kahkaha yumağı, yoksullar için ge-
çim sıkıntısının yüzlerdeki solukluğu, varlıklılar için beyaz
bir eğlencedir kar. Zihnimize yer etmiş bu ardıllara bir ye-
nisi daha eklendi: Kar demek, lapa lapa demek; kar demek,
sarsıntı demek; çatırdayan kolanlar, yıkılan binalar demek;
tir tir titreyen çocuklar demek, sıcak yuvaların buz tutması
demek. Kar demek, iyiliğin ve insanlığın rengi demek. Tür-
kiye'nin tek vücut olması demek.

Şimdilerde bereket ne zaman gelecek diye gözlerimiz
gökyüzünde kilitlenmiş. Bir taraftan da içimizi donduran,
her birimizi bir başka şehre savuran sarsıntı ateşinin sıcaklı-
ğı sarmış etrafımızı. Yağsın mı kar yağsın mı dilemması...

İki yıl önce, Yarpuz'un 37. sayısında ara vermiştik. Tekrar
dönecektik ama olmadı. Verdiğimiz ara uzun sürdü, biliyo-
ruz. Daha önceki girişimlerimiz hep sözde kaldı. "Tam iki yıl
dolsun, öyle başlayalım." diyorduk ki fiziki açıdan on bir ili,
ruhen seksen beş milyonu sarsan depremin birinci yıl dönü-
münden dolayı çıkışımızı erkene aldık. Yeniden dönüşün ilk
sayısını depreme ayırmayı kendimize bir borç bildik. Çün-
kü yazıp çizen için bu durum, toplumsal bir sorumluluktur.
Bir de Halil Demir'in derginin tekrar çıkması için gösterdiği
olağanüstü gayret eklenince deprem bölgesindeki zamanın
sesini kayıt altına almak bizim için elzem bir hâl aldı.

Bu sayımızda Necdet Ekici'nin hikâyesi, yaşantı ekse-
nizi yeniden gözden geçirmemizde bizlere ışık tutacak. Ve-
dat Ali Kızıltepe hikâyesinde bir babanın yavrusunu toprağa
verişinin duygu yükünü bırakacak omuzlarımıza. Mehmet
Gören, asrın felaketini gün gün yeniden yaşatacak. Mehmet
Şirin Aydemir, deprem anını veren bir diğer hikâyeci. Nurul-
lah Kılınç, depremden iki ay sonra Maraş'a, evine dönüşte-
ki duyguyu yoğunmuş hikâyesinde. Sadiye Esmâ Karabulut,
asrın felaketini küçürek hikâyesine sıkıştırmış. Hasan Son-
gür'ün yine hayatın içinden kısa kısa denemeleri var. Yasin
Mortaş, Mehmet Osmanoğlu, Akif Dut, Haşim Kalender,
Kazım Gök, Mehmet Mortaş, Hanifi Yılmaz, İlker Gülbahar,
Mustafa Işık, M.Nihat Malkoç, Ayşe Arslan, Gülçin Yağmur
Akbulut, Ayşegül Aksu, Salih Sezen, Azade Turap, Sezai Çi-
çek, Selim Erdoğan, Kadir Köse, İlknur İşcan Kaya, Fatma
Nişancı 38.sayının şairleri.

Yeni sayılarda buluşmak dileğiyle yeniden merhaba...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Rabb'im
dosdoğru olsun benim ruh sütunum

kalbi zilzal olanın
kanı acıyla fokurdayanın
kenti bir güz senfonisidir

biraz kontrast yanak üzgüsüne
biraz ağlayan gelin allığı ruhumu
biraz cinasla cilala bakışlarımı
belki geçer bühtanı
dünyanın bu geniş ağızlı toprak öfkesi

benim evim
çok basamaklı bir kuz bahçesi evidir
sardunyalar dilimde bir akşam evidir
ne kadar kurutsam acının elbisesini
balkonları yıkık bir buruntu evidir
sarıp sarmalar beni çarpı-şıklık

bana
takvimleri olmayan duvarlar kaldı
kalbimi yırtıp yırtıp çıkıyorum sokağa

Allah'ım
içimden bir şehir çıkart diyorum
bu keşmekeşliğe karşı

Medine olayım

binboğa dağları'na kara dumanlar çöktü
güneşi tutsak olmuş bir garip şafak söktü
evlâtların ardından analar kan yaş döktü
kirpikler tuz bağladı, sel oldu gözyaşımız
boynun büküktür şimdi sevgili maraş'ımız!

enkazların altında yatanımız üşüdü
hatay, antep, maraş'ım; vatanımız üşüdü
âh sol yanımızdaki atanımız üşüdü
hüzünlere gark olmuş toprağımız, taşımız
boynun büküktür şimdi sevgili maraş'ımız!

acı ağır geliyor, başlar düşüyor şimdi
analar tırnağıyla enkaz eşiyor şimdi
gecenin ayazında canlar üşüyor şimdi
can kafesinden uçtu, uzaklarda kuşumuz...
boynun büküktür şimdi sevgili maraş'ımız!

o simsiyah geceden bugüne bir ân kaldı
her ne varsa yok oldu, geriye ziyan kaldı
edeler göç eyledi, maraş'ım viran kaldı
bir gece tuz buz oldu nice pembe düşümüz
boynun büküktür şimdi sevgili maraş'ımız!

şimdi enkaz altında hayaller ve umutlar
acılara dönüşmüş tebessümler ve mutlar
ahır ve keş dağı'na yaş döküyor bulutlar
hüzünlere gebedir baharımız, kışımız
boynun büküktür şimdi sevgili maraş'ımız!

hüzün trenlerinin katarları uzuyor
babalar evlâdına şimdi mezar kazıyor
millet yardımlaşmada yine destan yazıyor
takatimiz tükendi, yarım kaldı işimiz
boynun büküktür şimdi sevgili maraş'ımız!

hoyrat bir el, kanayan yaraları kaşıyor
hüzünler sulu sepken, kirpiklerden taşıyor
trabzon caddesi'nde bir hüzün dolaşiyor
soframız sofranızdır; ekmeğimiz, aşımız...
boynun büküktür şimdi sevgili maraş'ımız!

maraş'a iğne batsa bize çuvaldız batar
nice körpe bedenler enkaz altında yatar
al bayrağın altında kalplerimiz bir atar
acınız acımızdır, öne eğik başımız
boynun büküktür şimdi sevgili maraş'ımız!

haydi yine 'g lizar' edelim
o haber gelmesin
turnalar gelsin marařtan
y ređimizi  rtelim  st ne
"kanadı ıslanmasın yağmurdan yaştan"

asi'ye g l damıtalım
d nd rs n kırlangı ları hatay'a
yayılsın ezan sesi,  an sesi
onarsın kırılan sesimizi

g neşe serelim yaramızı
nemrut'ta kurutsun
antep'in hamamlarında yıkayalım
kirli zihinleri
barak havasıyla silelim
y reğimizin dinmeyen yaşını

acı yalnız adana'nın biberinde olsun
malatya, sivas konuk
urfa, sırayla ağırlasın
diyarbakır, kilis  ğurlasın
g l y zl  bebelerin, g l ř ne saralım umudu
ışsın elbistan

ceyhan'dan su serpelim i imizin yangınına
hurman  ayı bulanmasın
zehirlenen yeřil afşin'i dolansın
kucaklayıp yaramızı, eshab-ı kehf'de uyutalım
kara bulutlar gidene kadar
belki mimar sinan, hammurabi,
girer d ř m ze...
bir ibni sina, dokunur
inleyen şehirlerin acısına,
ruhumuzun sancısına
 mr n yağmalanmadığı
umudun satılmadığı
bir mernuş, uykusundan uyanırcasına
mavi bir d nya ya uyanıp
derdimize yanalım
yoksa nasıl eskir bunca acı...

kalbi kırık oğullarına sırmalı cepken bakıyor
çete bayramına hazırlanan babalar

terminallerin ıssız köşelerinde bırakılır beklemenin yası
efkâr dağıtan bir sigara savulur yokluk üstüne
dökülürken kehribar gözlerinden şubat artığı günler
oğul kokularına gömülür bir babanın hüznü

her sabah yeniden sarsılınca toprağın teni
kar yangını vuruyor acının soldurduğu göğsüme
ellerimde ufalanırken şehrin betondan yen'i
yorulan gözlerim yerini unutan yıldızları arıyor

içim kuzda kalmış gecelerin karanlığına dönerken
ömrün savruluşunu hatırlatır altımızdan kayan yer
ölüm korkusuyla çoğalır toprağa düşen damlalar
bir ince tül gibi serilir üstümüze serin seher

sustu marş söyleyenler şeyh adil yokuşunda
koptu çocukluğumu avuttuğum uçurtmaların ipi
ağıtlar yükselince yıkılan şehirlerden
dağıldı birden evleri viraneye dönüştüren tipi

çete bayramını görmeyen babaların yasını tutmadan
göçüp gidiyorsun yuva bulma telaşındaki kuşlarla
doldurup avuçlarına yetim duaları her adımda dağılıp
ve bir anneyi avutuyorsun ipekten dokunuşlarla

zelzelenin eli havadaydı
hatırı sayılır bir yenilgiye uğramıştı
güçlerini birleştiren demir kum çimento

ruhum hiç gelmez öyle sarsıntıya
çıkıp gidecekti
zulamdan çıkardım bir parça durgunluğu

molozları eşeleyip işverene geri gidiyordu
kiramen katibin melekleri

karların karnından cenin gibi dışarı çıkıyordu
beşinci kattaki pencere kenarında duran orkideler

kimi tek başına kimi annesi babasıyla
sıra sıra yerde yatıyordu
gelincik gülüşlerini dağların eteğine emanet eden çocuklar

dışarıda hecelerken üşümeyi
bir anda linç etti bizi ayazın külliyatı
ezberledik işbirlikçi kar ve fırtınayı

rabbim hep dua edip
güneşinin nal çivisiyle göğümüze çakılmasını
kibrit ateşinin sızıntısından alev denizine akıtılmamızı diledik

bari söyleyin ibrahim'e
kendisine yakılan ateşi alıp gelsin

söyleyin hüseyin'e biriktirdiği çöl sıcakını getirsin

hâlâ gözümüz yaşlı iliklerimizdeki sızıdan
koskoca bir yıl geçti aradan

bu acıyı anlatmak nasıl mümkün
ilmek ilmek hüznün akıyor gözlerimden
bir uzun gecedir bitmek bilmez
içim lime lime eziliyor bugün

korkuyorum sabahlar olmasın
bir kötü haber kulağıma ilişmesin
ah bu sessiz çığlık son haykırışları yüreğimin
kırlangıç çığlığına büründü yeryüzü
delik deşik uçurum yürekler
yollarda sessiz kıyamet
terk edilmiş umutlar
gidenler kalanlar acı ayrılık
çırılçıplak ruh soyundu duygulardan
uzuvlar kangren hissiz
dehlizlerde debelenir insanlık
sana ne oldu saat de geçmek bilmezsin
yığıldı insan eti üst üste
yetmedi yardım sen bu acıyı bilmezsin
doğru ya sen de durmuştun
tüm saatler durmuştu
zamansız bir yok oluştu bu
zamana karşı zamanla yan yana
geçip bitmeyen ıstıraptı bu
saatler günler aylar geçti
biz aynı günde aynı saatte
bir gemi içinde düş düş içinde
hâlâ sallanıyoruz
anlayamazsınız

S/ağırlaşan sona gebe dünya
tükürdü böğründen ağırlığı
nar tanesi gibi saçtı dört yana

Ey zerre hayrın, şerrin sahibi
dağlar huzuruna ayaklandı
cürmümüzü anlatmaya

İnsan insana yetmeyedursun
şefkat eliydin ey aziz ülkem
adın nakıştı gök hizasına

Yıkıldı dünya burcu, heyhat
savruldu arz, koptu kıyamet
toprak astı kendini boşluğa

Seher perdesini yırtarken
bebek beşiği ahraz duvarlar
yüzümü aralardım haritada

Kuma öfkелendi demirler
şehir ürpertiyle uyanırken,
ecel vaktinin hüznü sesiyle
yalınmayak uçarı ağlaştılar

Yoruldu, indirdi sırtında dünya
oysa bitmez sanmıştık ömrü
kanada ağız açan yavru kadar
kulak kapattık vaveylaya

Turna olup uçmak isterdim
on bir ile, akıbeti sormaya
kaskatı kesildi göğsümün solu
ey kuş, sakla beni yuvanda

Çok tuhaf, bu kaçınıcı veda
bir yaşına daha girer mi felek
bir karınca daha altı şubatta
yudum suyla koşar sehre

Gece aynasını kıran bekçiler
evimizi, yüzümüzü karıştırıp
söndürdüler lambalarımızı,
kaç sıralı ölü olduğumuzu
koşardık Azrail'e sormaya

Taş atacak pencere de yok
vuramaya kapı, çalamaya zil
sur yıkılmadan koptu kıyamet
yarım yaşamın ötesi ukbada

Sesin kısılmış, ey güzel vatan
haydi, seslen kardeşlerine!

toprak salladı beni dağlar üstüme geldi
düştü zavallı gölgem keskin yalnızlıklara
hayat memat sivruluş hep küme küme geldi
bir bir eğildi başlar suskun yalnızlıklara

...

gece bir yumruk indi gündüz bir yumruk daha
binalar hakla yeksan, figanlar kalktı şaha
kul hiç yakın olmadı bu raddede Allah'a
tevekkül kapı açtı miskin yalnızlıklara

...

bir şubat gecesinin buzdan katı şafağı
kuru dallar beklerken yeşerecek yaprağı
cansız beden bekledi kavuşacak toprağı
yaşayanlar çekildi küskün yalnızlıklara

...

gözyaşı dökmeden, bağlamadan karayı
en uzak mesafeyle kapatarak arayı
herkes pansuman oldu sarmak için yarayı
göklerde arıyoruz teskin yalnızlıklara.

susmaya gittim günün birinde
tuttum toprağı fark yarattım ellerimle
nasıl da muhteşem bir şey dilde çıkan nasır
yüzüme bir seğirme gelir
ne gelirse insanın yüzüne çok sevmekten

bir rüya buldum bir ağacın dalında
sıktım gülüşümü fark yarattım apak
kibele doğdu her kadından bir
sonra ertesi kadınlar
huzur soydum her meyveye
yakından bakarken
çocuklarla kumdan

blöf yaptım kendime
kazandım bin tane mim
düş gücümle oynadığın bir oyunda
içime saklandın
toprak çınladı zambak gerildi
kustuğun imdatlardan farksız
fark yarattım zamanın dışında
zaman ayarlı soykırımlar

canım hiç mutluluk çekmiyordu
bir gözümü çektim eski yerinden
gözlerimdeydi çok'tan büyük nicelikler
fark yarattım karıncaları sakinleştirerek
kalp gözüyle görüyordu kuantumu
aşk gözüm
sözcükler deliniyordu sıvı halde ses ses

min külli şeyin kadir

Üşüyorum, montum askıdayken. Gerçekler uykumu kaçırıyor. Önemsememeyi önemsiyorum.

Karlı dağlarda açmış bir kardelen görüyorum. Taç yaprakları rüzgardan uçuşuyor. Bembeyaz nazenin kardelen -15 derecede açmış. Buzlu toprağı deliyor. Baharı geciktirmedi aksine erken getirdi, karı delerek.

Deprem insanlığa kardelen devşiriyor. Artçılar oluyor, korkmuyorum. Yalnız bırakmıyorum onu. Bir anne yuva belliyor gövdesini. Kızlar çeyizlerine nakış dikiyor. Baba kaldırdığı toprağın altında bulamıyor. Çığlık...

Viran apartmanlarda açamıyor. Kaçamıyor yazgısından. Tek derdi bahar gelmeden baharı getirmek. Karı delen ruhlar çığlıklarını yankıya armağan ediyor. Sadece su/suyorum ölüm beni çokça çağırırken. Ve hep ka/pan/mak istiyorum. Uyanmamak. Ellerim olduğunu hissediyor, yazıyorum. Kelimelere dokunuyor susturup uyutmak... Usulca sarsmak istiyorum. Yıkık binalara düşün kelimelerim. Hiç üşümesin çığlık. Hercai başka mevsimlerde açıyor. Kar/delenler şubatta açmaya devam ediyor.

Kırağı bilemezdi
Sığındığı merhametli avuçların ölümü olduğunu

İzlediği dağların eteklerine varamadan
Soluğunu duyamadan
Çanağına doyamadan toprağın
Bir hiç olduğunu

Bilemezdi -toplanan- beyaz örtünün yere serilen sevdasını
Bulutlardan kaçışırken direnen dost fısıltıları
Gezinen / eş teknelerle yara alan kalbinin
Temiz müsveddelerde huzur bulduğunu

Ay cemalini karşılayışını
Ve de sükûnetin bağlayıcı tılsımını serişini -susan geceye-
Yaklaştığı eserin ezelinesi bilen rehber bilgeliğinde
Nahif ruhlar g/izlenirken gücenik pırıltılı köşelerde

Bilemezdi...

Üzerine bastığı kesme taşların ayaklarına dolanan bir sonla
Sele karışan kuru güller gibi ruhundan koptuğunu
Saymadığı kaçınıcı ayrılık ile imtihan olduğunu
Topladığı çeşninin gözyaşları sunduğunu

Kırağı bilemezdi...

Sevmelerin boş, yazların kış, vaktin darlığını
Bilemezdi...

kaç titreme aldı
kolonları binaların elinden
derinlerde kalan ahlar!
kim bilir kaç vazgeçmişlik saklar

uzun uzun inledi şehir
bir çift kumrunun âhı kaldı kanatsız

örümcek kendi ağına düştü
dağlar karını bıraktı yerin doruğuna
ırmağa uzanan dereler düğümlendi
topladı gökyüzü kuşların susuşlarını

lambanın ışıktan haberi yok
hüzün diz çöktü ağlayarak
yaslanacak duvarı yok

moloza sarıldı kundaklar
minareden düşen ezan sesini
havada tuttu ayazlar

tebessümler boğazda düğüm
heveslerin donu çözülmedi
kursaklardaki dağ ateşinde

ah! memleketimde iki renk
gök karanlığın kucağında
yer uçurum beyazı
o renkler ki anaların yürek acısından

alsın eline fırçayı
açılsın sevinç rengimizin kapağı
boyasın artık güneş
içimizi yüzümüzü çiçeklerimizi

hanidir bir çocuk giriyor
kedi uykusu rüyalarım
bıçakla kesiyor
kiraz mevsimini
zamane değirmeni

ipi kopuk uçurtmaların
boş kalınca salıncaklar
çığlıkların sesi kısık
vicdanın kör gözleri

bu kaçınıcı deprem
şefkat yumağı
ananın bağrına bastığı
kırılmış dikenli oyuncak

doğrayın sözcüklerimi
çiğ süt emen insanın oğlu
kanatsız meleklerin
kanına susamış

Kimi kimden sorsak bilemez olduk,
Rahman olan Mevla'm kulların zorda!
Yaşlıdan bebekten bir haber kaldık,
Rahim olan Rabb'im Afşin hâk oldu;
Kerim sensin Mevla'm Maraşlı darda!

Dostlarım nicedir haliniz sorsam,
Derde derman olup sizlere varsam,
Yâreye em sürüp güzelce sarsam,
Selâmsın Rabb'im Zorkun yıkıldı,
Vehhâb Mevla'm Osmaniye şurda!

Kulların gariptir, kulların masum.
Âdemden bu yana hepimiz hısım.
Ne arada olduk biz bize hasım?
Azizsin Rabb'im Elbeyli döküldü,
Fettâh sensin Mevla'm Kilisli burda!

Söyleyecek söz yok, halimiz harap.
Bu kışın sonu yok, yazımız serap.
Elbette muhtacız bir sana ya Rab!
Hâlik olan Rabb'im Bağlar yok oldu,
Kahhârsın Mevla'm Diyarbekir zârda!

Belli ki ihmaller yanlışlar çoktur,
Yolunun dışında gayrı yol yoktur,
Kitapta yazılan elbette haktır,
Gaffâr Rabb'im İskenderun yakıldı,
Latîf olan Mevla'm Hataylı dârda!

İnsanız eksigiz hatamız fazla,
Senden isteğimiz inan niyazla,
Bunca yalvarmamız inan ki nazla,
Rezzak Rabb'im Nurdağı çakıldı,
Alim sensin Mevla'm Antepli orda!

İnsanlar çaresiz başa gelene
Ne büyük imtihan seni bilene,
Yaramız çok derin bundan ele ne!
Halîmsin Rabb'im Yeşilyurt büküldü,
Adil sensin Mevla'm Malatya yerde!

Merhamet etmezsen halimiz nice...
Hangimiz dayanır böylesi güce?
Elbette Samedsin şanın da yüce,
Celîlsin Rabb'im Haliliye söküldü,
Hafız sensin Mevla'm Urfalı hârda!

Doğru yanlış çokça işler de yaptık,
Seni unuttuk da gayrıya taptık,
İyilik yolundan kötüye saptık,
Kayyûm Rabb'im Çukurova sıkıldı;
Gafûr sensin Mevla'm Adana yârda!

Sezai söz yetmez eylemin nerde?
Bu kış günü nasıl kalınır yerde?
Katından kuluna kolaylık ver de
Vâsisin Rabb'im Gölbaşı ekildi,
Rezzâksın Mevla'm Adıyaman korda!

Solmadı kurudu gülüm be anne!
Canımdan can gitti eriyorum ben.
Ölüm de güzeldi ölüm de anne!
Bir canı bin defa veriyorum ben.

Eh be dünya bütün hıncın bana mı,
Hangisine canım'a mı cana mı?
Kanım dondu gözüm seçmez anam'ı,
Ömrümü enkaza seriyorum ben.

Allah'ım her hâlim sana ayandır,
Dayanmak ne zormuş bizi dayandır!
Kundakta uyudu öp de uyandır,
Eksi onda umut deriyorum ben.

İnsan dünya denen gece konduda
Kalbim çöktü damarlarım dondu da
İnsanlıktan utandığım oldu da
Yumruğum taş öfke geriyorum ben.

Kar yağsa da yanar alevden buzum,
Gözüm acır günlerdir uykusuzum.
Sessiz olun lütfen uyanır kuzum!
Neredesin kızım meliyorum ben.

Unutmam vebali olan fertleri,
Unutmam dua da anan mertleri,
Hoş çakal dünyanın yalan dertleri,
Dünya sürgününden geliyorum ben.
Azade eridim eriyorum ben.

ansızın yakalandık bir gece vakti
şaşkınca uyandık depremlerle sarsıldık
son demiydi sanki ömrün hayatın
korktuk titredik “eşhedü” ye sarıldık
oysa mü’minlerdik, ne kadar emindik!
yatsıyı da kılmıştık hep aynı ayetlerle
“ayete’l kürsi” okuduk, sağ tarafa yatmadan
hatırladım o an, avaze âhlarım çaresiz
yıldızları yoktu, beğenileri yoktu günlük ibadetlerimin
sen beğenmedin bizi Rabb’im, ikazdı şu depremlerin!

bir kıyamet sahnesi gördüklerim
preslenmiş enkazdı çok katlı binalar
tanınmaz olmuş yavrusunu koruyan ana babalar
ezilmiş vücutlar beton darbeleri altında
parmağındaki yüzükten tanıdım bacanağımı
kızı korumak istemiş yavrularını
üzerlerine abanmış eşi ile beraber
yedi şehit verdik bir mezarda yan yana
dededen toruna, gömüldüler can cana

bir sükunet sardı, baştan ayağa hayret
enkazlar şehri şimdi edebiyat şehrim
asrın felaketinde acze düştü tüm gayretler
aniden gitti nice usta kalemler
yeni yürekler konuşmalı, açılmalı ufuklar
bir ben kalsam da yiğitçe devam demeli
hayat umutlarla sürmeli tüm acılarla
kaybettiklerimin yeri dolmaz biliyorum
fatihalar, ihlaslar dualar gönderiyorum

sırtımızdaki maddeden yorulduk
bir nefes kadar dönerse dünya
acının şubatı bir çadır kadardır

çığlık saatleri yağmura tutunan
gece dikenli tel gibi üstüne gerilir
yeryüzü bırakmaz iskeletini
derisi soyulur düşünce
zihne yapışmış korkular
kendi içine titrerse insan
tenin titreme saatleri
sığınır gök kubbeye
toprak ödeşme istediğinde bedenle
tenin sığınır dünya çadırhanesine

depremde mal mülk sürüngendir
çünkü dünya bir çadırhane
içinde zihnin
yağmur sesiyle uyanırsın
yıkılan anıların üstüne

rüzgârı eleyen on bir kırık
üstünde taze acılar çok ağır
güneşin battığı yerde sır barajı
akar şubatin kırığıyla
dünya çadırhanesine

kuşkonmaz buluşmaları
denktir mesai saatlerine
uçar şubatin altısı
kuşların kırık kanatlarından

yol ver dünya iç geçiren bahara
makam yeri değildir kış çadırı
dünya çadırhanesinde üzgün bir el
ekmek su ve
beton tabutlara sarılı
taze beyaz gömlek

dünya sessiz ölümdür
suskunluğu çoğaltan çadırda.

Yıl iki bin yirmi üç şubatın altısında,
Saat sıfır dört on beş çöküyor Maraş eli.
Dillere düğüm çaldı yeri dinlen susun da
Damar damar kökümü söküyor Maraş eli.

Günde iki kez vurdu acılar kelep kelep.
Boynumuz kıldan ince böyle emretmiş Çalap.
Bel bağlamak acziyet, dünya bir dönme dolap
Gözlerinden acıyı döküyor Maraş eli.

Afşin'in dağların da karın da benzi soldu,
Göksun'da acı kokar, Elbistan ceset doldu.
Pazarcığım, Türkoğlu, Andırın derttaş oldu;
Acıyı nakış nakış dokuyor Maraş eli.

Al bayrağım yeniden renk tazeler, allanır.
Şehit kefen istemez, elbiseli yollanır.
Cıvıl cıvıl caddeler, çığlık çığlık sallanır.
Enkaz olmuş haline bakıyor Maraş eli.

Kıyamet kopuyordu gök karanlık yer araf,
Eşini görmez eşi altından kaçır sarraf.
Toz bulutu afakım çaresizlik her taraf,
Toprak toprak burnuma kokuyor Maraş eli.

Ecel görünmez imiş, gelir imiş bir anda.
Anladım ki boş imiş can yük imiş insanda.
Deli soğuk sineyi titretirken bir yanda,
Kor oldu yüreğimi yakıyor Maraş eli.

On il ve ilçeleri yerle yeksan hepsi,
Kalender kuruluyor dostlukların köprüsü,
Yılan gibi saartir yeryüzünün hapisi,
Sarmıyor sakinini sokuyor Maraş eli.

gecenin ipi çekilmeden usulca semadan
dualara karışan çığlıklar duyuldu mezradan.
çocuklar can havliyle kaçıyordu odalardan,
uyanırken kanlar içerisinde rüyalarından...

dışarısı karanlık, insan dolu her yer
çaresizlikle etrafı seyre dalan gözler...
diri diri yaşadık sokaklarda mahşer
gökten hücumla kar indiriyordu Yaradan

dayanamadı bu afete yere çöktü binalar
enkazların önünde gözleri yaşlı analar...
bütün millet el ele, sarılacak yaralar
feyizlendik hep aydınlık dolu yarınlardan.

kaldık zifiri ayaz soğuğu havada,
böylesi felaket görülmedi hiç dünyada.
bütün düzenlerimiz yerle bir olsa da
yeniden yeşerecek çiçekler parklardan...

bırakmadı milletini bir başına ülkemiz,
aynı acılar içinde derttaş olduk hepimiz.
ant içtik bu yolda, ölene dek kardeşiz.
sığındık rabbim sana bütün bu kazalardan.

Sana şiir yazmıştım o gün güleçti yüzün
Saçların dalgalıydı, tavrında binbir eda
Şimdi nedir göğsüne sarmalanan bu hüznün
Şu boğulmuş sesinde titreyen aksiseda

Ceyhan'a hayat veren senin parmaklarını
Fıskırırdı içinden on iki gürbüz ırmak
Parlayan gözlerinin içine gülümseyip
Bir tutkuydu ismini Kaynarca'dan haykırmak

Ellerin, ellerin ve bir türküde dillerin
Gün gibi ışıldardı gece nağmelerinle
Ulu Cami'den sızar buğulu kandillerin
Başın göğe değerdi kutlu secdelerinle

Sen ki tarihin kadim, bir nümeyiş beldesi
Kudretli devletlerin şevketli payitahtı
Sen ki umudumuzun kesilmeyen nefesi
Seninle değişmişti bu toprakların bahtı

Haylaz çocukluğumun silik fotoğrafları
Ve bir anne kokusu hafızamda mıh gibi
Kehribar vakitlerde taze hayaller kurup
Üşüyen ruhumuzda büyüttürdük sevgini

Gizleniyor yağmurla yanağında inciler
Omzunda ağır yük mü yaşamının bedeli
Sırdaşın gamla dolu telaşlı bir yalnızlık
Acı sinmiş çehrene sanki gittik gideli

Duruşun öyle yorgun ve mecalsiz çığlığın
Sesine ses vermiyor gezindiğim sokaklar
Avucumda biriken mütevekkil iltica
Her taraftan yükselen sessiz ölümler kadar

Haydi kaldır başını sen değilsin sebebi
Arınalım, niyaz et, eğriliklerimizden
Perde perde dağılsın kesif hüznlerimiz
Ebruli bahçelerde buluşalım yeniden.

iki kolon daha devrildi
lapa lapa indi kar
siz duvar yastığına yaslanmış uyukluyordunuz
beden evinizin resmini çizip
sokağa bakan pencerelerinizi
bir vitrine koydum
ruh terasınız karardı ve
sönüverdi şehrin sisli sabahları

bahçedeki kuyunun az ötesinde
beyhude yer kaplayan
hatta içine bir mektup bile atılmamış
yağmurdan ve güneşten kavlak boyalı
posta kutusu yıkılmak üzereydi

çürük ayaklı üstü cilalı masada
çilek reçelinden kalma lekeler kömürleşmiş/
kayısı ağacındaki hamağa uzanmış
sessizlik içindeki gürültülü sessizlik
şubat ayazıydı

bahçe kapısında
hatıralar uğultusunda
boğaza düğümlü savaşımız vardı

müebbet almış mahkumun
güneşe kilitli gözleri gibi devrildi
nemli tuğlalarda tozlu grilikler

görmediniz
duymadınız ama
koca bir orman yangının
kibrit çöplerinden yapılmış maket evlere
düşecek bir kıvılcıma baktığını
yalnız siz biliyordunuz

sonra bir el değdi yerkürenin altına
iki kolon daha devrildi
çöktü gökkube

Bir türlü uyku tutmadı.

Gözlerim yarı açık...

Gece lambasının kızıl kör ışığı ortalığı aydınlatmaya yetmiyor.

Torunum Altınay'ın, öbür odada bulunan kanaryasında bir huzursuzluk... Huzursuzluk ne ki, hiç duymadığım seslerle ötüyor.

Ayaktayım.

Işığı yakıyorum.

Geceleri hiç ses çıkarmayan, uslu uslu uyuyan kanarya, kendini tel kafesin içinde duvardan duvara çarpıyor. Öfkeli ve huzursuz... Sanki kafese bir kedi eli uzanmış da onu yakalamaya çalışıyor.

Saate bakıyorum: 04.16...

"Korktun mu meleğim? Nedir bu telaş? Ne oldu sana?"

Göz bebekleri büyümüş, tel duvarlara sınıksı yapıyor.

Demeye kalmıyor, yerin yedi kat altından gelen korkunç bir uğultu... Sanırsın ağzından alevler fışkıran bir ejderha gelip sitenin giriş kapısına dayanmış. Kanarya sürekli ötüyor. Gagasıyla çat çat telleri dövüyor. Gür bir kanat şakırtısı içinde kafesten çıkmak için çırpınıyor.

Her şey saniyeler içinde oluyor.

Sanki yanı başımızdaki yoldan yüklü bir tır yeri titreterek geçiyor. Gırç, gırç sesleriyle duvarlar gidip geliyor. Ev beşik gibi sallanmaya başlıyor. "Eyvah! Deprem!" diyorum. Sallanmanın şiddeti gittikçe artıyor. Ortalığa yanık kablo kokusu gibi bir şey yayılıyor. Beton kirişler çatırdıyor, duvarlar yerlerinden oynuyor. Tavan üstüme geliyor. Dengemi kaybediyorum. Bilemediğim bir güç beni karşı duvara çarpıyor. Evin halısı denizler gibi dalgalanıyor. Sanırsın ki koca apartman bir yayın üzerinde inip kalkıyor. Şaşkınlığım. Korku ve panik içine odadan odaya koşuyorum. Hanıma sesleniyorsam da duymuyor. Ölümüne hiç bu kadar yakın olmamıştım. Sırtımdan aşağı soğuk bir ter boşanıyor. Hayat saniyelere sığar mı? Bir ömür geçiyor gözlerimin önünden. Çocuklarım geliyor gözlerimin önüne. Soğukkanlı olmalıyım. Kendimi çabuk toparlıyorum. Bakıyorum, eşim ve torunum halâ yataktalar. Eşime sesleniyorum:

"Deprem oluyor, kalk!"

Eşim şaşırıyor:

"Bismillah, bismillah! Allahu ekber, Allahu ekber! Allahım, Allah'ım sen koru bizi!"

"Sakin ol! Sakin Ol! Panik yapma! Çocuğu uyandır!"

Şimdi geçer!"

Geçmiyor. Saniyeler uzuyor, saat oluyor. Ejderha, korkunç bir homurtuyla mutfığa giriyor. Tabakları şangır şangır yere çalıyor. Sadece mutfakta değil, aynı anda bütün odalarda hayalet gibi dolaşıyor. Duvarları görülmemiş bir güçle zorluyor. Kırmadık dökmedik bir şey bırakmıyor.

Babaannesiyile yatan torunum Altınay, acı bir çığlıkla uyanıyor. Olağanüstü bir şeylerin olduğunun farkında:

"Babanne! Korkuyorum!"

Eşim, çocuğa sınıksı sarılıyor.

"Korkma canım. Bak ben senin yanıdayım."

Ağzında dualar, yakarışlar.

Ejderha durmuyor. Odaları dut silker gibi sarsıyor. Ne olduğunu bilemediğim devrilme, düşme sesleriyle ürperiyorum.

Altınay ağlıyor. Kanarya durmadan ötüyor.

"Acele et! Hemen dışarı çıkalım."

Bir avize patlıyor tepemde. Cam kırıklarının içindeyim. Kitaplar savruluyor başıma. Şaşkın şaşkın bir öteye bir beriye savrulup duruyorum. Telefonumu arıyorum. Telefonum koyduğum yerde yok. Nihayet yerde kırmızı bir sinyal... İlaçlarımı bulmak mümkün mü? Bir an önce eşimi ve torunumu alıp dışarı çıkmalıyım. Ejderha boş durmuyor. Karşı duvarı bir bisküvi gibi kırıyor. Ürperiyorum. Ayağımın altından sanki bir halı çekiliyor.

Altınay'ın sesi yeniden duyuluyor:

"Babanne, kanaryamı istiyorum."

O telaş içinde eşime sesleniyorum:

"Telefonunu yanına al."

"Koyduğum yerde yok. Kayıp gitmiş."

Ejderha durmuyor, ejderha kuduruyor! Duvarlar damar damar çatlıyor. Çatlaklar büyüyor. Elbise dolabı karyolanın üzerine büyük bir gürültüyle devriliyor. Kıl payı kurtuluyoruz.

Elektrikler kesiliyor. Ortalığa zifiri bir karanlık düşüyor. El yordamıyla ceket gibi bir şey buluyorum. Bir kolum tamam, diğer koluma bir türlü geçmiyor. Öfkeyle kaldırıp atıyorum. Kapıdayız. Aman Allah'ım çelik kapı açılmıyor! Bütün zorlamalarım rağmen açılmıyor. Depremden kasıldığı kesin. Birkaç kez güm güm vuruyorum. Dışarıda sesler var ama kimse bakmıyor kapıya. Ben vurmaya devam ediyorum. Karanlıkta görmesem de hissediyorum. Ejderha, büyük bir homurtuy-

la bize doğru yaklaşıyor. Eşim ağlıyor. Altınay ağlıyor. Birbirimize sarılmış vaziyette bekliyoruz. Ölüm ve çaresizlik... Beton duvarlar arasında karanlığı solumak. Hayatın pamuk ipliğine bağlı olduğunu hissetmek... Sürekli Allah'ı hatırlamak... Ve ondan yardım dilemek... Umut, Kafdağı...

"Hakkını helal et!" diyor eşim.

"O nasıl söz? Helal olsun canım! Korkma! Kurtulacağız inşallah!"

Altınay, hüngür hüngür ağlıyor.

"Ben anneme gideceğim!"

İkimizde biliyoruz ki kurtulmamız çok zor. Kırılan, dökülen beton duvarlar arsında çelik bir kafes içine hapsolmuş ölümümüzü bekliyoruz.

Kapıyı bütün gücümle zorluyorum.

Nihayet bir çat sesiyle kapı açılıyor. Nasıl da seviniyoruz anlatamam. Kendimizi dışarı zor atıyoruz. O sırada kanaryanın sesi yeniden duyuluyor:

"Çilirink! Çilirink! Çilirink!"

"Sanki "Beni burada bırakıp nereye gidiyorsunuz?" diyor.

"Dede kanaryam..." diyor Altınay son kez.

Can havliyle kapıyı çekiyorum.

Eşimin bileği sımsıkı elimde... Altınay kucağımda. Karanlığın içindeyiz. Herkes merdivende. Müthiş bir izdiham... Merdivenleri cep telefonunun sınırlı ışığında düşe kalka iniyoruz. Merdiven karanlık bir dehiz... Merdiven inmekle bitmeyen bir gayya kuyusu... İnsan bedenlerine çarpıyorum. Herkes panik içinde... Uyaran kalın bir ses merdiven boşluğunu dolduruyor: "Aşağı inin. Apartmanı derhal boşaltın. Evlerden çıkın! İçeride kimse kalmamasın!" Herkesin ağzında dualar. Sağım uçurum, solum uçurum, önüm uçurum.

Karanlığın içine, paldır küldür dökülüyoruz. Eşimin eli, elimden kayıp gidiyor. Eşimi kaybediyorum. Birkaç kez adıyla sesleniyorsam da duyurmak mümkün mü?

İşte o an ayaklarıma yarı canlı, yumuşak bir şey takılıyor. İnleyen sesler çıkıyor: "İğğ!" Ürküyorum. Bir köpek yavrusu olmalı. Basmamak için dikkat etsem de arkamdan gelenler farkında olmadan basıyorlar. O yarı canlı kütle acıyan, ağrıyan garip sesler çıkarmaya devam ediyor: "İğğ! İğğğğ! Birkaç basamak daha aşağıdayım. Merak edip telefonun ışığında bakıyorum. Aman Allah'ım, ayakları karnına yapışık, tor top, yarı çıplak, felçli, ihtiyar bir adam... Herkes sağlam ayaklarıyla inmezken o nasıl merdiven basamaklarına kendini atmış,

bilmem nereden ikinci kata kadar sürünerek inmiş, bilmiyorum. Tepelemişler. Güç bela geri dönüyorum. "Gel," diyorum "Gel!" Zaten eti ne budu ne? O hâlâ iki eliyle başını saklıyor. Belli ki çok korkmuş. Altınay'ı indiriyor, onu kucağıma alıyorum. Altınay'ın eli elimde, dış kapıya doğru yürüyoruz.

"Amca sen kimsin? Kaçınıcı katta oturuyorsun? Buraya kadar nasıl indin?"

Yine aynı ses:

"İğğğ!"

Öyle ya, ne demişler: "Dünya tatlı, can aziz."

Apartmanın dış kapısının önündeyiz.

Adam kucağımda. Eşim kayıp. Ne yapacağımı bilmiyorum. Burada bekleyemezdik. Bulunduğumuz alan, depremlerde en güvensiz yerd.

Tam çıkmak üzereyken o kör karanlıkta yanı başımda bir kadın sesi:

"Babacığım nerelerdesin sen? Aramadığım yer kalmadı! Allah sizden razı olsun ağabey."

Felçli ihtiyar adamı, kadının kucağına devrediyorum. Sevincini belli eden sesler çıkıyor.

Altınay, yeniden kucağımda.

.....

Kendimizi dışarıya atmamızla birlikte rüzgâra tutulmuş öfkeli bir yağmur, yüzümüzde yağlı bir kırbaç gibi patlıyor. Kısa sürede ıslanmadık yerimiz kalmıyor. Kimsenin yağmura aldıracağı yok. Kapıdan fırlayan o ıslak karanlıkta kayboluyor. Gözümü alan farlar, korna sesleri, karanlığa akan alevden şekiller...

Biz şaşkın vaziyette orta yerde kalıyoruz. Hanım hâlâ yok.

Nereye gideceğimizi, nereye sığınacağımızı bilmiyoruz. Tek amacımız bir an önce apartmanların önünden uzaklaşmak.

En iyisi hanımı bulana kadar karşı ulu çınarın altına sığınmak. Herkes oraya koşuyor. Biz de koşuyoruz. Güya yağmurdan korunacağız.

Gözlerim sitenin otoparkında. Ortalık güçlü farların kesiştiği arabalarla dolu... Herkes çolunu çocuğunu almış, apartmanların önünden hızla uzaklaşıyor. O telaşede arabanın anahtarını almayı unutan galiba bir ben varım. Karanlık ve yağmur... Hava soğuk, üstümüz ıslak... Üşümek ne ki, tir tir titriyoruz.

Çınarın altındayız. Bir de ne göreyim, hanım orada değil mi?

...

O sırada önümüzde bir araba duruyor. Islak cam aşağı iniyor. Bakıyorum, bizim kapı komşumuz polis memuru Salih Bey... Karısı ve çocukları arabadalar. Gözleri bende...

Mesafeli bir komşuluğumuz var.

Bayramlarda, seyranlarda kapımızı çalmazlar. Davetlerimize rağmen evimizi bilmezler. Acımıza ortak, sevincimize yakın olmazlar. Ya asansörde karşılaşırsız ya kapı önünde. Bütün tören bir selamlaşmadan ibaret...

Şimdi önümde durmuş, perişanlığımızı seyrederek gibi müstehzi tavırlar içinde bana bakıyor. Parkinson'lu sağ elim titremeye başlıyor.

Başımı öbür yana çeviriyorum.

"Hocam ne bekliyorsunuz burada. Hava çok soğuk... Islanmışsınız da. Lütfen arabamıza buyurun. Bir an önce buradan uzaklaşalım." diyor.

Yüzüne hayretle bakıyorum.

"Yok!" diyorum. "Sağ ol..."

Anlıyor. O, ısrar ediyor:

"Lütfen hocam! ... Sen benim ağabeyimsin."

Duyduklarıma inanmıyorum. "Ağabeyimsin" sözüyle buzdağları birden eriyor. Arabasına davet ediyor, "Sen benim ağabeyimsin!" diyordu. Sadece arabasını değil, gönül kapılarını da açıyordu. Yoksa katı olan ben miydim? Alınganlıklardan bir duvar mı örüyordum?

Hanım ve Altınay, çoktan geçiyorlar arabaya.

O sormadan ben söylüyorum:

-Arabanın anahtarını çıkarken o telaşla içeride unutmuşum.

-Tahmin ettim Hocam, hemen gidip alalım.

-Olur mu, artçı depremler devam ediyor!

O sırada Altınay'ın sesi duyuluyor:

-Polis Amca, benim kanaryam içeride kaldı. Ne olur onu da kurtarın.

-Ah canım benim. Tamam. Kanaryanı alıp geleceğim. Haydi hocam! Ya Allah, bismillah! Allah'ım sen koru bizi.

Apartmana yaklaşıyoruz. "Gitmeyin. Canınıza mı susadınız? Artçılar devam ediyor." diyenler oluyor. Aldırmıyoruz.

Telefonlarımızın fenerlerini açıyor, hızla tırmanıyoruz merdivenleri. Üçüncü kattayız. Kapıyı açıyorum. Benimle birlikte o da içeri giriyor. Her hangi bir yangın ihtimalini göz önüne alarak doğalgazı kapatıyor. Elektrik şalterini indiriyor. "Yanına battaniye al" diyor

Ayakkabılarımı çiftleyip önüme koyuyor.

Asılı montumu alıyorum ama bir türlü giyemiyorum. Kollarını tutarak giydiriyor. Arabanın anahtarı bende, kanaryanın kafesi kendinde, kapıyı çekip çıkıyoruz.

Kanaryayı kafesiyle Altınay'a uzatıyor. Altınay'ın gözlerinde yıldızlar... Sevincinden ağlıyor.

"Teşekkür ederim polis amca!" diyor.

Arabamın zemin kattaki otoparkta olduğunu ikimiz de biliyoruz. "Sen bu hâlinle arabayı çıkaramazsın Hocam. İş başa düştü! Ver anahtarı!" diyor.

Otoparkın karanlık dehlizinde kayboluyor.

Ben mahcup, şaşkın, donakalıyorum. Bir insanı kısa sürede bu kadar değiştiren ne olabilirdi?

Yanımdaki aksakallı ihtiyar, komşumu kastederek ortalığa konuşuyor:

"Vay bel!" diyor. "Demek hâlâ iyi insanlar varmış bu dünyada. İnsanlık ölmemiş." Öyle ya, İnsan fâni, dünya boş... Şu kısacık zamanda hâlimize bir bakıyorum da sarayların olsa ne yazar...

Bana dönüyor. Ben içimin derinliklerindeyim.

"İstmeden kulak misafiri oldum." diyor. "Merakımı bağışlayın. Can pazarının yaşandığı, korkunun dağları sardığı şu ortamda sana bu fedakârlığı yapan kimdir? Yakın bir akrabanız olmalı?"

"Komşum... Kapı komşum."

Bir sessizlik düşüyor aramıza:

Doğru ya, insan öbür dünyada komşusundan sorulmuş. Bütün mesele, yüreklerimizde o gönül fenerini yakabilmekte, o gül sancısını duyabilmekte..."

Az sonra komşum güçlü bir ışık huzmesiyle arabayı alıp geliyor.

El frenini çekip arabadan iniyor.

"Buyur Hocam!" diyor.

Gözlerim dolu dolu.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Olur mu Hocam, biz komşuyuz. Şimdi tek yürek olma zamanı."

Sarıyorum. O, gözümde bir kahraman...

İçimde derin bir muhasebe: "Biz nerede hata yapıyoruz?"

Dağlar ve Ruh Yüceliği

Modern dünya insanlara iki seçenek sunuyor: Ya ruhunuzu soyun ya da bedeninizi diyor. Ruhu olmayanlar denizlere koşuyorlar. Bir ganimet bulmak istercesine. Buldukları ruhsuzluk ganimeti. Bu nedenle olsa gerek deniz, o eski ebedi sonsuzluk anlamını kaybetti. Kendine koşanlarıyla beraber kirlendi.

Ben ruhun soyunmasıyla ilgiliyim. Yani ruhu yücelten dağlarla ilgiliyim. Ne diyor Sabahattin Ali: "Şehirler bana dardır, benim meskenim dağlardır."

Alıp başımı dağlara gitmek istiyorum.

Allah'ın Hazreti Musa'yı mühendisi olduğu şehirden uzaklaştırıp kendine çektiği yere. Yani dağlara. Orada Musa ile konuştu. Tanrı'yla konuşan Musa, yüzlerce yıldır Firavunların esaretindeki yüz binlerce köleyi peşine takıp özgürlüğe koşturdu. Ve Firavunu, Firavun severleri, Kızıldeniz'in sularında yok etti.

Hazreti Muhammed (sav), ilk ayeti Hira Dağı'nda aldı. Bu dünya zindanından bunalanların rehberi oldu.

Sanat bilimciler, çağımızda trajedinin olamayacağını söylerler. Derler ki: "Trajedinin olabilmesi için, insanın ölümüne savunabileceği değerleri olması lazım. Çağımızda böyle bir insan yok."

Doğrudur. Ama Yavuz Tuğrul, trajedi yaratacak adamı bulmuş. Dağlarda bulmuş. Eşkiya'yı bulmuş. Ölümüne savunacağı değerleri var.

Otuz beş yıl önce kaybettiği sevdiği kadını aramak için İstanbul'a gelir Eşkiya. Amacı, Keja'sını bulup dağlara geri dönmektir. Nefsin pazarı haline gelen, ruhu ezen, satan şehirde yüreği daralır zaman zaman. Bir yücelik arar. Yükselere atar kendini, çatılara. Oradan bakar dünyaya, bir nebze olsun ferahlayarak.

Onun yücelerden, yükseklerden baktığı aşağıdaki dünyanın çocukları, güya ona iyilik olsun diye bir hayat kadını ayarlarlar. Hayat kadını gece, Eşkiya'nın otel odasına "Paran verildi." diyerek gelir ve Eşkiya'ya sırtışır. Eşkiya'da en küçük bir tereddüt, kararsızlık dahi yoktur.

Yürek sızlatan şu cümleyi söyler:

-Bacım çok değerli bir şeyini vermek istiyorsun bana ama benim gönlümde biri vardır, ben ona aitim.

Bu sözler karşısında, hayatını bedeniyle kazanan kadın, masum bir genç kız gibi boynunu bükerek, masumlaşır. Ruhundan bütün günahlar silinmiş bembeyaz yepyeni bir hayat sahifesi gibi olur. Anlayanın kalbinde depremeler yaratacak bir ricada bulunur:

-Biraz daha yanınızda kalabilir miyim?

Dağda Tanrı'yla konuşmuş Musa'ya, kurtuluşları için güvenen kölelerin mutluluğundadır. Hira Dağı'nda ilk ayeti almış Peygamberi çevreleyen cahiliyeden kurtulmuş ilk ashabın mutluluğundadır.

Velhasıl en aşağıdaki ruh bile o ruha alçaklık edemez. Dağların emzirdiği o ruh, o kadar büyüktür ki, her yerden görülür.

Ne diyor Koca şair?

"On sekiz bin alemleri gördüm bir dağ içinde."

Ne diyor Erzurumlu Emrah:

"Tutam yarın elinden tutam, çıkam dağlara dağlara."

Ya Dadaloğlu:

"Ferman padişahınsa, dağlar bizimdir."

Bizim olan dağlara alıp başımı gitmek istiyorum.

Aşk Nedir?

Herkes kendi aşk tanımını yaşıyor.

Yunus'un "Aşk gelince cümle dertler biter." dediği aşk, nasıl bir şeydir acaba? Ya Fuzuli'ye "Her ne var ise alemde aşk imiş, ilim kıyl ü kal imiş." dedirten aşk nasıl?

Herkes, farkında olmadan aşk peşinde olmaya yazgılı.

Doğru tanımlanmamış aşk, cinayetlere ihanetlere götürüyor insanı. Bu felaketlere gitmemek için doğru tanımlamaya çalışmak gerek aşkı.

Efendim tasavvuf, aşkın en insani tanımını yapmış.

Bir yoruma göre; Allah, Bezmi Elest'te bütün ruhları yaratmış ve onların huzuruna çıkmış demiş ki:

-Ben sizin Rabb'inizim.

Bütün ezel ve ebedin, bütün kainatın yaratıcısını, ol deyince olanların sahibini... O güzeller güzeli, güzelin tek kaynağı, gerçekler geçişinin hakikatini... Yani Allah'ı bütün ruhlar görmüş.

Bu ruhlar beden perdesi, maskesi, kafesine sokulup dünyaya gönderilmiş. Ruh, dünyada Bezmi Elest'te gördüğü Allah'ı arıyor durmadan. Çünkü ruh, başka türlü huzur bulmaz. Peygamber, Allah'tan ayrılığı mümin dünyada gurbette gibidir, diye açıklıyor.

Mevlana, insanın bu nedenle "Kamışlıktan kopartılmış ney gibi inlediği" yorumunu getiriyor.

Ve insan, hep ruhunun sahibini özleyiyor.

Yalan yanlış yollardan gittikçe O'na ulaşamayan insan acı çekiyor, ıstırap çekiyor. O'nu dünyada aramaya yazgılı ama bu yazgıyı bilmiyor. Bu bilmeyişin neticesinde zalim oluyor, cinayetler işliyor, ihanetler çiziyor...

Ve bazen kendisini sahibine yaklaştıracak bir duygu yakalıyor.

Bütün bir dünya bir yana, o duygu bir yana.

O duyguyu yaşayınca Bezmi Elest'te yaşadıklarının gölgesinde hissediyor kendini. Kokusunu, rengini, tadını duyar gibi oluyor.

Nedir o duygu? Nedir aşk? Nedir aşkın hakikati?

Aşk, Allah'ı görememenin acısını azaltmaktır.

On (6) Şubat Kahramanmaraş

“Anne ne kokuyo?” Cevap vermedi kadın. Kadın sıkı, kadın zayıf. Her hali tedirgin. Adamın yüzüne baktı. Adam uzun, iri yarı, saç sakalı birbirine karışmış. Adam gergin, adam sinirli. Hoşnutsuz bir şekilde buruşturdu yüzünü. Bıyıklarının arasından konuşur gibi:

“Getirme dedim sana şu çocuğu!”

“Nereye bırakayım bey... Şu kıyamet gününde!” Adam yedi sekiz yaşlarındaki oğlunun elinden tuttu. Yüz metre kadar ilerideki arabanın içine oturttu.

Onları izleyen kepçecide on günün yorgunluğu. Elli, belki yüz dönümlük Kapıçam tarlasını eşiyor, insandan fidanlar konulunca, üstünü kapatıyordu. Evi ağır hasarlı, eşi çocukları perişan. Şükür hayattalar. Değil, şimdi yas vakti değil. Ailesini bir çadıra yerleştirmiş, iş makinesi operatörlüğü vasfından dolayı buraya gelmişti. Bedenen ve ruhen yorulmuş, tükenmişti. Yok, bitmeye tükenmeye hakkı yoktu. Fidanları son sargununa kavuşturmak gerekti. Genelde ceviz fidanları dikmek için kullandığı küçük kepçe ile bir sırayı daha bitirmiş, insandan fidanların toprağa yerleştirilmesini bekliyordu. Ardından üzerlerine toprak ekecekti. Önündeki cenaze de yerleştirildi. Cenaze sahibinden onay alınca toprağı iteleyip, mezarı kapattı. Mezar başındaki sayılı kişi dua edip duasını bitirdi. Fatiha için eller yukarı kalktı .

Dağlar yürümüş, sular tersine akmış, ovalar çatlamış. gökyüzü şaşkın. Rüzgar ne yana esceğini bilmiyor. Arştan gelen emri tecelli ettirmekle görevli yer yüzü suçlu, yer yüzü mahcup duruyor. Buz gibi hava insanın iliklerine kadar işliyor. Çehreyi yakan ayaza, rüzgâra ağaçlar aldırış etmiyor. Yasa, acıya, gözyaşına ortak oluyor. Öfke dinmemiş, her birkaç saatte, büyük öfkenin artçıları yeniden silkeliyor yer yüzünü. Gök gürlemiyor, yıldırım çakmıyor, yağmur yağıyor ama bardaktan boşanmıyor. Hafif, ince ince toprağı suluyor. Yerin öfkelerini almaya çalışıyor.

Şehrimatem şaşkın, Üşümek, acıkmak, susamak yasak. Küçük kıyametin üzerinden on gün geçmesine rağmen cenaze araçlarının biri geliyor biri gidiyor. Her cenaze aracının kapısı açılınca çok az tanık olunacak ve asla unutulmayacak bir koku. Acı, eksi, küf kokusu. Bir bambaşka çürümeye yüz tutmuş insan bedeni kokusu.

Kepçenin bir küçüğü, kazmanın çok büyüğü bir iş makinesi, boydan boya fidan çukuru gibi çukurlar açmış. On gündür enkaz altında bekleyen bedenleri toprağı ile buluşturmak için var gücüyle çalışmaya devam ediyor. Her fidan çukuru başında sekiz on kişi. Beklenilenin aksine ne haykırış, ne feryadıfğan. Her fidan çukuru başında içli içli sessiz ve derin ağıtlar.

“Müsaade edin arkadaşlar!” Kepçeci ve duayı bitirmek üzere olan diğer insanlar sese doğru başını çevirdi. Otuz yaşlarında uzun ince bir genç adam, arkasında sekiz, on kişilik bir kalabalık. Kucağında beyaz kefene sarılmış henüz üç dört yaşlarındaki çocuğu ile yaklaşıyor.

“Balım, al yanaklı kızım, kıraz dudaklı kızım, senle yeniden doğmuştum, yeniden kundağa sarılmıştım ya ben. Beşikte sallanmış, süttten kesilmiş, yeniden üç yaşında olmuştum ya ben...”

Genç adamın gür dalgalı saçları toz toprak içinde. Sararmış benzi, matlaşmış gözleri. Yine de temiz, pak ve aydınlık bir güzelliği var. Hiç kimseyi duymuyor, hiç kimseyi görmüyor. Bir göreve odaklanmış beyni. Programlanmış robot gibi ağır ağır, usul usul yeni açılmış fidan çukuruna, taze mezar yerine yaklaşıyor. Kenara çekilip yol veriyor insanlar. Arkadaki kalabalığın meraklı insanlara verdiği cevaba göre, mevta henüz üç yaşında bir kız çocuğu.

Genç adam İyice yaklaşıncaya durdu mezar çukuruunun önünde. Şöyle bir izledi kızının ebedi güzergahını. Ayak ucuna koydu mevtayı. Çevik bir hareketle mezarın içine girdi. İçeriye kolağan etti. Kalabalıktan bir kişiyaklaştı. Mevtayı alıp kendisine verecekti muhtemelen. Şahıs mevtaya uzanınca genç adam sağ elini “dur” anlamında yukarı kaldırdı. İri kara gözleri ile öyle sert bir bakış attı ki öylece kalakaldı diğer adam. Kimse dokunsun istemiyordu yavrusuna.

“Balım, tırnağına taş değse, gözünde tek damla yaş olsa kavrulurdu içim yanardı ya benim ...”

Üç beş dakika boyunca mezarın içinde eliyle düzenlemeler yaptı. Kızının yatağını hazırlar gibi otlardan, sivri taşlardan, çakılardan, kayalardan temizledi.

Doğrulup aldı kızını kucağına. Kepçenin açtığı yere özenle yerleştirdi. Tahtalara dokundu yumuşak. Önüne tahtadan set yaptı. İncitmek istemez gibi tahtaları itinalı bir şekilde yerleştirdi. Az önce yardıma gelen adamın el vermesi ile yukarı çıktı sonra. Yukarıdan, sargını toprak örtünmeden bir daha baktı kızına. Herkes onu izliyor, kepçeci tamam işaretini almak için bekliyordu.

“Balım, hani bukle bukle saçların gelinde gözünün önüne, sol elinin tersiyle iterdin arkaya. Boncuk boncuk gözlerin güneş gibi parlardı. Yuvarlak yuvarlak bal dudakların, babacım... babacım... Derdi de içim erirdi benim ya...”

Genç adam duramadı. Geri indi içeri. Tahta aralarında açık kalan birkaç yer vardı. Oradan ak kefen gözükiyordu. Uygun taşlarla kapatmaya çalıştı. Hayat durmuş, nefes almak yasaklanmış, dünya dönmeyi bırakmış, herkes onu izliyordu. Bir kaç dakika sonra tekrar dışarı çıktı. Hava sertleşmiş, ayaz insanın çehresini yakar olmuştu. Beyaz teninin elmacık kemikleri kıpkırmızı olmuş, mezara girip çıkarken destek aldığı dizleri çamur olmuştu. Dal gibi titremeye başladı. Yer gök temasaya başladı. Yanına birkaç kişi yaklaştı. Bir şeyler diyorlardı ya ne! Sözün hükmünü yitirdiği, kulakların en teselli edici söze sağır kaldığı anlardı. Duymuyor, işitmiyor, konuşmuyordu. Yine içine sinmedi. Tekrar atladı mezarın içine.

“Balım, sabahları erkenden kalkıp işe giderken sarılırdın bacaklarıma, gitme babaaa bugün işe gitme derdin ya ...”

Yaklaştı kızına. Küçük çakıl taşları ile son delikleri de kapattı. Etraftan avuçladığı çamurlar ile sıva yapar gibi tahtanın aralarındaki ince boşlukları kapattı.

Beyaz kefenin hiçbir noktası gözükmese istiyordu. Evladının bedenine zarar gelmesin diye özen gösteriyordu. İş bitince çevik bir hareket ile çıktı yukarı. Olanları izleyen kepçeci ile göz göze geldiler. Yalnızca genç adamın duyacağı şekilde:

“Tamam mı?” Diye sordu kepçeci. “Evet!” anlamında başını salladı genç adam.

Eli ile köşede bulunan yumuşak toprakları gösterdi. Kepçeciyi önce yumuşak toprak atması için uyardı. Beş dakika sonra küçük beden son sargununa, toprağına kavuştu.

Görevlilerin verdiği, üzerinde kızının adının ve numarasının yazdığı işaret tahtasını kendi eliyle yerleştirdi .

“Balım, salıncaқта sallarken sen, neşeli gülüşlerin inletirken alevi, bir gülüşüne ömrümü verirdim ya!... Balım, biy. İkiii. Üüüüç, dööööyt diye sayışın vardı ya!”

Dualar edildi. Fatihalar okundu. Acı ritüel bitince hareketlendi grup. Usul usul yürümeye başladılar. Genç adam her üç beş metrede bir geriye dönüp baktı. Dönüp baktı.

Hiçbir baraj kaldıramazdı bunca yükü. Yerde, gökte hapsedilen gözyaşları, patlayan baraj kapağı misali boşaldıkça boşaldı.

Genç adam ilelebet bu acıya mahpustu.

Genç adam daha gözyaşlarından mahfuzdu.

06.02.2023 Pazartesi günü sabah saat 04.17’de merkez üssü Kahramanmaraş’ın Pazarcık ilçesi ve yine aynı gün saat 13.45’te Elbistan merkezli 7,6 şiddetinde deprem felaketinden bu güne yaklaşık bir yıla yakın zaman geçti.

Kahramanmaraş’ı değil etrafındaki on ili de vuran yıkıcı bir depremdi. Deprem mi, kıyamet mi?

Allah bir daha göstermesin.

Maraş’ın kelime anlamı “sallanan/titreten yer” demektir. Ben bunu 1998-2012 yılları arasında görev yaptığım Kahramanmaraş Valiliğinde iken İl Sivil Savunma Müdürlüğünde (mülga) çalışan sivil savunmacı arkadaşlardan öğrenmiştim. Her beş yüz yılda birçok şiddetli depremin olduğunu ve en son 1500’lü yıllarda meydana geldiğini söylemişlerdi. O yıllarda olası bir deprem için Kahramanmaraş’a ceset torbalarının getirildiğine dair bir söylenti bile yayılmıştı.

Deprem riskinin ve ihtimalinin yüksek olduğu ile ilgili fikirlerimi ise hemen her platformda ve günlük hayatta her zaman dile getirdim.

Fakat biz yine de o felaket güne hazırlıksız yakalanmıştık.

06.02.2023 Pazartesi günü sabah saat:04.17’de merkez üssü Kahramanmaraş’ın Pazarcık ilçesi olan bir deprem meydana geldi. Şiddeti 7,7 olan bu deprem sadece Kahramanmaraş’ı değil etrafındaki on ili de vuran yıkıcı bir depremdi. Bir buçuk dakika sürdü.

Kimse bu kadar şiddetli bir deprem olacağını hiç ama hiç tahmin etmemiştir. Ben ise sadece Kahramanmaraş’ı ve Gaziantep’i çok etkiyeceğini düşünüyordum ama on bir ilimizi (Kahramanmaraş, Hatay, Gaziantep, Osmaniye, Adıyaman, Malatya, Diyarbakır, Adana, Osmaniye, Kilis, Elazığ) vuracağı ve bu kadar hasar vereceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Deprem zamanında Göksun Kaymakamlığı İlçe Yazı İşleri Müdürlüğü görevini sürdürüyordum. O gün ise Göksun’daki evimde yalnızdım. Deprem başladığında bu kadar şiddetli depremin sadece Kahramanmaraş’ta olacağını tahmin ettim. Aklıma hemen Kahramanmaraş-Dulkadiroğlu ilçesinde tam da fay hattı üzerinde on beş katlı binanın altıncı katında oturan oğlum ve ailesi geldi. “Oğlum, torunum ve gelinim, gitti, gitti!” diye kendimden geçmişim sallanmaya başlayınca. Sallandıkça sallanıyor. Sallandıkça sallanıyor. Durmak nedir bilmiyor. Zaman geçmiyor. Deprem anı asırlara bedel... Hayatımın en zor anı... Ben hala “Gittiler” diyorum. O an hâlâ rüyalarım giriyor. Aklıma geldikçe kendim-

den geçiyorum. Oğlumun evinin yanındaki apartman çökünce yüze yakın vatandaşımız enkaz altında kaldı.)

Deprem sona erdiğinde ben hâlâ şiddetli bir şekilde sallanıyordum. Titriyordum ve hâlâ “Gittiler, gittiler!” diyordum. Geçmiş, film şeridi gibi gözümün önünden akıp geçti. Daha bir yaşındaki torunumun enkaz altında cesedine bile ulaşamayacaklar ve onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi ve ruh haliyle bulunduğum apartmanın beşinci katından nasıl indim bilmiyorum. Aşağı indiğimde yerde yarım metreye yakın kar vardı. Yoğun kar yağışının altında nereye gittiğimi bilmeden koşuyorum. Söylediğim tek şey ise “Gittiler.”di.

Ne yapacağımı bilmez halde yürürken kaldırımdaki vatandaşların konuşmalarına kulak misafiri oldum. Hatay’ın da yerle bir olduğunu söylüyorlardı. Eyvah! Bir oğlum, torunum ve gelinim Hatay/Kırıkhan’da... Onlar da “Gittiler, gittiler!” diye diye karları tepeleyerek koşmaya devam ettim. Geyiğin acı acı böğürmesi gibi böğürerek koşuyorum. Can çekişiyorum, boğuluyorum. Gelin hamile, doğmamış torunum da “Gitti, gitti!” diyorum. Kontrolsüzüm, bilinçsizim.

Telefon edemiyorum. Ya cevap vermezlerse? Gözlerimden yaşlar akmıyor. Islaklık yok. Ama içimde kıyametler kopuyor. Nasıl bir ruh hali içinde olduğumu düşünabiliyor musunuz?

Biraz sonra Afşin’deki kızım aradı: “Baba abilerim de biz de iyiyiz.” dediği an karların üzerine oturdum. Açtım ellerimi Yüce Rabb’ime semaya doğru. Avucumun içi yağın lapa lapa karla doldu. Bildiğim bütün duaları okudum, şükürler ettim. Yaradan’a yakarış...

Bir süre sonra kendime gelmeye çalıştım. O ara Kaymakam Bey aradı. Birlikte belediyeye geçtik. Belediyede kriz merkezi oluşturuldu ve gelişmeleri takip etmeye başladık. Daha sonra kaymakamlığa geçtik ve vatandaşlarımızdan gelen telefonlara cevap vermeye başladık.

06.02.2023 tarihinde saat 13.45’te Elbistan merkezli 7,6 şiddetinde depremle sallanmaya başladık. O esnada kaymakamlık binasındaydık. Adeta yer yerinden oynuyordu. Kıyamet!.. Bina yere eğilip eğilip kalktı. Lastik gibi sündü. İçeride beş kişiydik ve dualar ediyorduk. Korkunç bir ses bizi yutacaktı sanki. Her zaman gökten gelen gürültü bu sefer yeraltından geliyordu. Otuz saniye sürdü ama bir ömür gibi geçti. Bittikten sonra hemen aşağı indik.

Pazarcık merkezli 7,7 şiddetindeki depremden sonra

bu şiddette bir deprem meydana gelmesi dünya tarihinde görülmemiş bir olaydı. Afşin, Elbistan ve Göksun'u ise bu ikinci deprem vurdu. Ölüm ve yıkımlar bu depremde yaşandı.

Göksun'un Ericek ve Karadut mahalleleri yerle bir olmuş. Dağlar yerinden oynamış, evler dümdüz olmuş, kayalar yolları kapatmış. Yüzlerce insan ise enkaz altında... Dışarı şubat'ın soğuğu... Soğuktan ölen insanlar...

Hayvanlar da ahırda can çekmiş...

Kıyamet!..

Üç bin elli metre yüksekliğindeki Berit Dağı'nda kayalar yerlerinden fırlamış, yollar darmadağın olmuş ve büyük yarıklar oluşmuş. Bu yalnız benim yaşadıklarım. Başınızı nereye çevirseniz bir deprem hikayesi görürsünüz, duyarsınız. İşte onlardan biri: Birinci depremde sonra Gaziantep'ten başka bir şehre giden 4 kişilik bir aile Göksun'da yemek için yol kenarındaki bir lokantada duruyorlar. Yemek yedikleri esnada ise ikinci depreme yakalanıyorlar ve enkazın altında can veriyorlar.

Doktor ultrasona bakıyor, çocuk sakat doğacak diyor. Eş-dost aldırın çocuğu diyor anne ve babaya ama anne ve baba kabul etmiyorlar. Aradan 15 yıl geçiyor. Çocuğu depremde bir gün önce Ankara'ya hastaneye götürüyor anne ve baba. Depremde oturdukları apartman çöküyor, akrabaları ve komşuları enkaz altında can veriyorlar. Ankara'ya hastaneye gittikleri için kurtuluyorlar.

Duyduğum bir diğer hikaye ise şöyle:

Başka bir ilden kız istemeye gelenleri nezaket gereği apartmanda bırakıp, tek katlı ikinci evlerine gidiyor ev sahipleri. Depremde misafirler enkazda kalıyor ve rahmetli oluyorlar. Ev sahipleri ise tek katlı ev olduğu için kurtuluyorlar.

Çok sayıda aile yok oldu. Kiminin çocukları, kiminin anne ve babası, kiminin kardeşleri, kiminin torunları ve yakınları enkaz altında can verdiler.

Daha ne acı hikâyeler var depremde...

Depremden önce ev kirasını iki katına çıkaran ev sahibinin doksan altı dairesi ağır hasarlı raporu veriliyor ve hepsi yıkılıyor.

Depremden önce ev kirasının iki katına çıkarılmasına çok deniliyordu ama depremde sonra ev kiralari üç-dört katına çıkarıldı maalesef...

Düşündürücü değil mi?

Artçılar devam ettiği için her dakika bir depremle sallanan bu insanlar evlerine girmeye korkuyor; ahırda,

araba garajında, arabanın içinde ve çadırlarda yatıyorlar.

Hava ise eksi yirmi üç derece... Nefeslerimiz buz kestiği... Nefes alıp vermede zorlandığımız bir hava... Ağaçların dallarının dahi donduğu bir hava...

Sobaya ne kadar odun kömür de atsan hemen ferini yitiriyor. Soba sönmese diye tüm gece nöbet tutuluyor.

Bir odada, ahırda ya da araba garajında yirmi beş kişi... Aynı evde bir odanın içinde yatmayan aile efradı tanımadıkları insanlar ile kalıyor. Ne kadar da düşündürücü değil mi?

Birinci depremde sonra Afşinli, Elbistanlı ve Göksunlu olup, Kahramanmaraş'ta çalışan ve ikamet eden vatandaşlarımız buralara akın ettiler. Göksun'dan Kahramanmaraş'a kadar araç doluydu yollar... Oğlum Kahramanmaraş'tan Göksun'a 6 saatte geldi 45 dakikalık yolu... Mahşer kalabalığı... Yolda gelirken ikinci depreme yakalandılar. Bazı vatandaşlarımız ise tünellerde yakalandı. Panik... Sallanan tüneller...

Depremde birinci ve ikinci gününü Afşin-Altunelma Mahallesiindeki dünürümün ahırında geçirdik. 25 kişi aynı yerde sabahladık. Sabaha kadar sallantılar devam etti. Tam tamına bir hafta boyunca aynı kıyafetler ile yaşadık. Çünkü insanlarımız deprem ile evden hiçbir şeyini alamadan çıktı.

Depremde ikinci günü yardımlar gelmeye başlamıştı. Ülkemizin her yerinden hayırsever vatandaşlarımız yardımlarını özel arabalarıyla, tırlarla ve kamyonlarla biz depremzedelere ulaştırdılar. Yardım aktı adeta... Yiyecekler, ayakkabılar, battaniyeler, kazaklar, montlar, oyuncaklar, odun ve kömür, soba, elektrikli ev eşyaları, ekmek ve daha neler neler... Allah hepsinden razı olsun.

Devletimiz de bütün imkânlarını seferber etti. Halkımız ve devletimiz günlerce enkaz kurtarma çalışmaları yaptılar. Dışarıda kalan vatandaşlara çadır verdiler. Zamanla konteynerler kurmaya başladılar şimdilerde ise kalıcı konut ile yaşam alanları yapıyorlar. Devlet, her gün on binlerce vatandaşımıza sıcak yemek verebilmek için aşevleri açtı. Her eve odun, kömür yetiştirdi.

Meydana gelen bu yıkıcı depremlerde on bir ilimizde altmış bine yakın insanımız enkaz altında kalarak can verdi. Yüz binden fazla insanımız ise yaralı...

Şehirlerimiz yerle bir oldu. Binalar kâğıt gibi yıkılıp, savruldu. Bu deprem miydi yoksa kıyamet miydi?

Cansız bedenler enkazların içinde hatta canlı bedenler bile enkazların altında... Düşünebiliyor musunuz? Evladı enkaz altında can verirken anne ve babanın onun can çekişmesini izlemesini...

Bir hafta on gün sonra enkazlardan sağ çıkarılanlar da oldu.

Neler yaşandı neler...

Kahramanmaraş, Hatay ve Gaziantep'i fotoğraflamak için gittiğimde gördüğüm manzara korkunçtu. Kahramanmaraş merkez, Hatay-İskenderun ve Adıyaman-Tut ilçesinde görev yapmıştım. Adımladığım kaldırım, sokak ve caddeler yerle bir olmuş, yerinde yoktu. Anılarım deprem ile enkaz altında kalmıştı.

Her zaman yazıyorum, üç şey gelmeden önce tedbirin alınmasını. Çünkü bunlar meydana geldiğinde artık dönüşü yok.

-Deprem gelmeden önce binaların sağlam yapılması,

-Savaş gelmeden önce kendi silahının üretilmesi,

-Ölüm gelmeden önce ahirete hazırlanılması,

Yüce Rabb'im bir daha göstermesin.

Ölenlere Allah'tan rahmet, yaralılara acil şifa ve ailelere sabır diliyorum.

“Bırak şaka yapmayı, hiç sırası değil. Çok uykum var.” dedi Ali kardeşi Murat’a. “Hem sen niye hâlâ uyumadın, okulun yok mu yarın?” diye sordu kardeşine yarı uykulu bir vaziyette. Hadi kes artık şunu, tam diyecekken Murat birden çılgık atarak ayağa fırladı. “Abi deprem oluyor, abi!” dedi. Ali, kardeşi Murat’ın her zamanki gibi yaptığı deprem şakalarından biri olmadığını duvardaki cisimler yere düşerken çıkardığı seslerden anladı. Kardeşinin elinden tutup kaçmaya çalışsa da başarılı olamadı.

Deprem dalgaları, kardeşleri duvardan duvara savurdu. Zeminin çökmesiyle bulundukları ikinci kattan birinci kata düştüler. Kardeşler birbirlerinin sesini duyular da birbirlerini göremiyorlardı, her yer zifiri karanlıktı ve aralarında devrilmiş bir kolon vardı. Ali, kardeşi Murat’a “Bir şeyin var mı kardeşim?” diye sordu. Murat, “Yok bir şeyim abi ama ayağım bir yere sıkışmış, çekemiyorum.” dedi. “Senin bir şeyin var mı ağabey?” diye sordu. “Yok benim de pek bir şeyim Muratcığım kaburgalarım ve dizlerim acıyor biraz.” dedi. Başka bir şehre hasta yakınlarını ziyaret etmeye giden anne ve babasını sordu Murat ağabeyi Ali’ye, “Abi anneme babama bir şey olmuş mudur dersin?” Ali kardeşini sakinleştirmek için “Sanmam, orası buradan bayağı uzakta.” Oysa Ali de annesi ile babasını merak etmiyor değildi. İkisinin de cep telefonları kayıptı, bu yüzden ne ailelerini ne de bir yetkiliyi arama şansları yoktu. Birkaç dakika sonra Ali’nin cep telefonu hiç durmadan art arda çalmaya başladı, cevap veren olmayınca bu defa da Murat’ınki çaldı. Her iki kardeşin de telefonları başka yana savrulmuştu ve telefonlarına ulaşabilmeleri imkansızdı. Belli ki anne ve babalarıydı arayan, kim bilir nasıl merak ediyorlardı çocuklarını.

Bir an dışarıya kulak kabarttılar. Çok uzaklardan insan sesleri, köpek havlamaları, iş makinelerinin sesine karışıyordu. Defalarca “Kimse yok mu bizi buradan çıkaracak?” diye bağırsalar da kimseye seslerini duyurmayı başaramadılar. Dua etmekten ve bir mucize beklemekten başka çareleri yoktu. Ali kardeşi Murat’ın uyumaması için sürekli onunla konuşmaya çalışıyordu, uyuduğu taktirde bir daha uyanamamasından korkuyordu. Oysa bu deprem yaşanmasaydı yüksek not alma beklentisi olan Murat ertesi gün yazılı sınava girecekti. Murat okulundaki en çalışkan ve gözde öğrenciler arasındaydı. Ali de kendisini iyi hissetmiyordu ancak kardeşine belli etmemeye çalışıyordu. Bir an Murat sessizliğe büründü, ağabeyi Ali’nin birkaç seslenişinden sonra ancak cevap verdi. Ama belli ki kendinde değildi. “Öğretmenim, sınavdan kaç aldım?” diye sayıklıyordu. Telefonları ise bir türlü susmak bilmiyordu. Ali içinden annesine, ah anneciğim babacığım bir telefonuma ulaşabilsem sesinizi bir duyabilsem keşke, bu yaşıma gel-

dim hiç bu kadar kendimi çaresiz ve yalnız hissetmemiştim, diyordu.

Kardeşler arada bir uykuya dalıp sonra geri uyanıyorlardı. Ali on yedi, kardeşi Murat ise sekiz yaşlarındaydı. O bitmek bilmeyen saatlerden sonra küçücük bir delikten bir güneş ışığının içeriye girdiğini gören Ali artık gündüz olduğunu anlamış, az da olsa umutlanmıştı ama bulundukları yer yine karanlıktı. Kardeşi Murat’a “Dayan kardeşim az kaldı, bizi çıkaracaklar.” dedi. Murat ise hep aynı sözleri tekrarlıyordu; “Öğretmenim sınavdan kaç aldım?” Ali’nin gözleri bir kez daha gün ışığı alan deliğe takıldı, inanılmaz bir şey oluyordu. Her geçen dakika delik daha çok büyüyor, içeriye daha fazla gün ışığı giriyordu. Gece duydukları insan sesleri, köpek havlamaları ve iş makineleri sesleri artık çok daha yakından geliyordu. Aradan uzun zaman geçmemişti ki kulağına “Sesimi duyan var mı?” diye bir ses geldi. Ali kulaklarına inanmadı, “Kardeşim bak bizi kurtarmaya gelmişler, beraber bağıralım buradayız diye.” Murat kendinde değildi, Ali bütün gücüyle “Buradayız, buradayız!” diye bağırdı. Sesleri hemen dışarıdan karşılık bulmuştu. “Tamam sizi duyduk, sakın olun, çıkaracağız sizi.” diye bir ses duydular. Kardeşler artık iyice ümitlenmişlerdi. Kazma kürek sesleri gittikçe onlara yaklaşıyordu. Artık insanların seslerini çok rahat duyabiliyorlardı. Birden tanıdık bir ses duydular. “Ali, Murat iyi misiniz oğlum?” Bu babaların sesiydi, arkasında da annelerinin ağlamaktan iyice kısalmış cılız sesini duydular. Ali, “İyiiz merak etmeyin.” diye cevap verdi anne ve babasına. Şehir dışında olan anneleri ve babaları deprem haberini alır almaz ilk uçakla dönmüşlerdi. Çok eski olduğundan mahallede onların evi ile beraber birkaç ev daha çökmüştü. Arama kurtarma ekibi ile mahalleli ele ele verip önce Ali’yi, sonra kardeşi Murat’ı enkazdan çıkardı.

Okullar o gün açılmadığından öğretmenler de enkazın başındaydı. En çok çaba gösterenlerden biri de Murat’ın öğretmeni idi. Kardeşler on altı- on yedi saat sonra enkazdan çıkarılmış, bitmeyecek sandıkları kâbus bitmiş, yeniden gün ışığına kavuşmuşlardı. Çocuklarının hayati tehlikelerinin olmadığını gören anne ve babaları sevinç gözyaşları döküyordu. Tedavilerine hastanede devam etmek için ambulansa götürüldükleri sırada hâlâ kendinde olmayan Murat bir kez daha sayıkladı: “Öğretmenim, sınavdan kaç aldım?” Hemen yanı başında olan öğretmeni “On aldın Muratcığım. Bu sınavda en büyük notu sen aldın.” diye cevap verdi. Birden gözlerini açan Murat önce öğretmenine, sonra annesine ve babasına dönerek ilk defa farklı bir şey sordu. “Öğretmenim, anne, baba... Ne oldu, neden herkes burada?” dedi.

Türkiye'nin 6 Şubat 2023 tarihinde yaşadığı Kahramanmaraş merkezli asrın deprem felaketi üzerinden tam iki ay geçmişti. Geçici bir süre Mersin'de kaldıktan sonra artık evine dönüş kararı almış ve o gün deprem sonrası ilk kez evine girecekti.

Apartman kapısının şifresini tuşladı, asansöre bindikten sonra ikinci katın tuşuna basarak dairesinin bulunduğu kata çıktı. Bu arada depremden sonra ilk defa evine gireceği için çok garip duygular içerisindeydi. Yabancı gibi hissettiği kendi daire kapısını açmak için anahtarını yerleştirip yavaşça çevirdi. O anda evde kendisini neler beklediğini bilmediği için olası sürprizlere karşı heyecanlı ve tedirgindi. Evin koridorundan başlayarak bir dedektif gibi etrafı incelemeye başladı. Bir yandan da o gece neler yaşanmış olabileceğini hayal etmeye çalışıyordu. Duvardaki çatlaklar ve yere düşmüş kartonpiyerler dünyanın en büyük ikinci fayının devamı olan Doğu Anadolu fayının, beş yüz yıllık suskunluğunu bozarak kükrediği anlamına gelmekteydi. Öyle ya bu fay aslında Türkiye'den Mozambik'e kadar uzanan ve altı bin km uzunluğundaki Doğu Afrika Rift hattının devamıydı. Depremle ilgili şimdiye kadar yaptığı dersler, çalışmalar, projeler vs beyninde dönüp duruyordu. Beklenen büyük depremin çok şiddetli olacağını ve bu yıllarda olacağını tahmin ediyordu. Kendi kendine "Biliyordum böyle olacağını." diye acı acı ve çaresizce mırıldandı. Kafasındaki bu düşüncelerle ilk önce çalışma odası olarak kullandığı evin salonunu görmek istedi. Salonun kapısını açtığında sağ taraftaki bilgisayarının yerli yerinde durduğunu gördü. Bu durum bir nebze içini rahatlatmıştı ki; kafasını sol taraftaki kitaplığına çevirdi. Altı bölümden oluşan kitaplığının sadece en soldaki küçük bölümü çalışma masasının üzerine kapaklanmış haldeydi. Ancak kitaplığın diğer bölümleri yerli yerinde duruyordu. Devrilen bölümün en üstünde bulunan Kuran-ı Kerim ve Atatürk baskılı Kütahya çinisi yerlerdeydi. Hemen toparlamak için önce masanın üstüne kapaklanmış kitaplığı doğrulttu. Özenle düzenlemiş olduğu kitaplığın yukarı raflarında Türk klasik

romanları alt raflarında ise Kahramanmaraşlı şairlerin ve yazarların yazdıkları eserler bulunuyordu. Bunların çoğunluğu Maraş Edebiyat Sanat Derneği üyesi olan ve yakinen tanıdığı yazarlara ait kitaplardı. Daha önceden birçoğunu okumuş olduğu bu kitapları yerden tek tek toplamaya başladı. Bu arada eline aldığı tüm kitapları dikkatle inceliyor ve bir elinin avuç içiyle de okşar gibi bir hareketle tozlarını siliyordu. Kitapları aynı düzende yerleştirmek istediği için iş biraz uzuyordu. "Kitaplığım çok düzenli olmalı ki hangi kitap nerde ise elimi attığımda hemen bulmalıyım." derdi, her zaman. Bu arada eline aldığı her kitapla ilgili zihninde bir şeyler tekrar oluşuyordu. Her kitaba baktığında kitapların hem içerikleri hem de yazarları ile yaşadığı anılar bir film şeridi gibi gözünün önünde canlanıyordu. Zekeriya Çakabey kitapları, Mehmet Işık kitapları, Tahir Görenli'nin 'Yunus da Bizim' kitabı, Necdet Ekici o güzel öyküleriyle dolu kitapları, Ömer Gündoğan'ın Hayata Dair Şiirleri, Vildan Çelik, Mehmet Gören kitapları, Abdülhakim Eren, Ali İhsan Kekeç ve diğerleri...Derken bir süre sonra eline Ali Avgın'ın 'Germanicia Güzeli' adlı kitabı geldi. Bu kitap ilk çıktığında sosyal medyada görmüş ve hemen almalıyım diye düşünmüştü. O yüzden mutlaka okumalıyım diye düşündüğü bu romanı, Kahramanmaraş kitap fuarında 22 Ekim 2021 tarihinde yazarın kendisinden imzalı olarak almıştı. O kadar sürükleyiciydi ki roman hakkında yanılmamıştı. Tamamını bir günde elinden hiç bırakmadan bitirmişti. Okuduktan sonra fazla zaman geçirmeden fuarda yazarla bir araya gelerek kitap hakkında uzun uzun sohbet etmişti. Bu kitabın sonunda ilginç bir şekilde hatırlıyordu. İki bin yıl önce Germanicia'da deprem oluyordu. Kitapta geçenlere göre sır dolu hayatları, sanatçı ruhları ve efsane aşkları ile kaybolup gidiyordu bir Roma şehri. Yazar aynen kitabında yazmış olduğu gibi böylesine büyük bir sarsıntıyı ve acıyı bizzat kendisi de yaşamıştı. Tek teselli ise canının sağ olmasıydı.

Bu ilginç tarihi tesadüfün de etkisiyle yaşamın kaybeden yakınlarını ve on binlerce canı düşünürken dalıp gitti.

Neden sonra kendine geldi ve yazarla ilgili olarak “Daha güzel kitaplar yazacaktır inşallah!” diye mırıldandı. Kitapları toplamaya kaldığı yerden devam etti, eline Oğuz Paköz’ün ‘Taçlı Küçük Canavar’ kitabı geçti. İşte o zaman daha da çok sarsıldı. Çünkü onun mekânı da çoktan uçmağ olmuştur diye düşündü. “Türkçeyle bilge olurum, eren olurum, adam olurum.” diyen Oğuz ağabey edebiyata ve Türkçeye gönül vermiş bir tıp doktoruydu. Bu kitabında Covid döneminde özel hastanede yaşananları anlatıyordu. ‘Kurtlar Köyünün Görkemlisi’ kitabında 1960’ların Maraş’ında köy ve şehir yaşamını okuyucularına anlatmıyor adeta yaşatıyordu. 22 Yıllık

‘Alkış’ dergisinin genel yayın yönetmeni ve her şeyiydi o. Bir toplantıdan sonra yanına gelerek “Hocam Afşinli şairleri sen yaz!” dediğini hiç unutmu-yordu!

Sonra, Yaşar Alparslan kitapları geldi önüne, on-ları yerden alırken de içi adeta cız etti. Çünkü zihninde canlanan koca yürekli bir adamdı. Geçmiş arayana, araştıran, adeta geçmişten gelmiş gibi bi-riydi. Yüreği Allah aşkı ve memleket sevgisiyle dolu çok çalışkan ve üretken biriydi. Osmanlı Türkçesi ile yazılmış belgeleri çevirmeye ömrünü adanmış nevi şahsına münhasır biriydi o. Kendine ait büyük bir kitaplığı olan yazara Maraş’ın hafızası da denilirdi. Akademi, bürokrasi ve iş dünyası ile arası çok iyiydi. Kitap fuarında yeri her zaman başköşede-ydi. Çay içmeden sohbet etmeden o stanttan geçilmezdi. Hatta arada bir “Benim Divalı Camii’nin yanındaki yerime gel oturalım.” derdi. “Beni ziyarete gelmi-yorsun!” derdi, ‘Çocuğum nerelerdesin hiç görün müyorsun?’ derdi. hasılı güzel insandı. Zihninden tüm bunları geçirirken senin de mekanın cennet olsun diyerek gözünden düşen iki damla yaş sildi.

Fotoğraf/ Mehmet Goren